

NIEUWSBRIEF JULI 2019

Internationale YCC Rally Duitsland 2019

INHOUDSOPGAVE

VOORWOORD.....	3
SNERTRIT (24 maart 2019).....	4
BLOESEMTRIT (14 april 2019)	5
S.O.S. PARTY (26 T/M 28 april 2019)	7
YCC BELGIUM RALLY (7 t/m 9 juni 2019)	9
ROAD RATS – Daan's lange rit (26 mei 2019).....	12
INTERNATIONALE YCC-RALLY DUITSLAND (7 t/m 9 juni 2019)	13
HARINGRIT "IN MEMORIAM" (23 juni 2019)	15
AGENDA (2e halfjaar 2019).....	17

VOORWOORD

De tweede nieuwsbrief van het jaar!

De Algemene Leden Vergadering verliep voorspoedig. Aangezien er vanuit de leden geen aanmeldingen waren voor de functie van secretaris heeft de aftredende secretaris ad interim te kennen gegeven deze functie wederom voor uiterlijk één jaar als secretaris ad interim te zullen vervullen.

De SOS in de Madelief in Den Haag is prima verlopen met ongeveer 30 leden. Zowel binnen als buiten slapen ging zonder problemen. Ook de ride-out was prima verlopen. Alles was versierd in verband met ons 25 jarig bestaan. Veel werd door leden zelf gedaan. Een goede oefening voor onze Nationale rally op dezelfde plaats.

Zelf was ik de eerste keer bij onze Belgische vrienden op bezoek met wat buitjes onderweg maar het weekend was verder zonnig en niet te warm. 'Ruige Heide' is een mooie locatie bij Antwerpen en de ride-out ging via mooie wegen richting Zeeland.

De Internationale YCC-rally in Duitsland is door alle 32 leden die zich opgegeven hadden bezocht en door de Duitse organiserende clubs weer uitstekend verzorgd.

Namens het bestuur
Hans van den Bosch
Voorzitter

SNERTRIT (24 maart 2019)

Het begon best koud hoor. Om er rond half elf te zijn, moest ik om kwart over negen vertrekken en toen was het nog 4 graden. Maar goed, als het te gek zou worden kon ik altijd nog even opwarmen bij een tankstation. De lucht was al blauw, dus ik had er alle vertrouwen in. Hoe verder ik op de A27 naar het noorden reed, hoe minder blauw de lucht werd en de temperatuur wilde ook niet echt omhoog. Er zat genoeg prut in de tank om in Weesp te komen, dus gewoon doorrijden, accepteren dat je koude handen hebt en niet zeuren. In Weesp aangekomen moest ik eerst maar eens tanken. Er staat daar zo'n pomp met een pasjesautomaat en dan merk je pas dat koude handen heel lastig kunnen zijn. Wel begon zo langzamerhand het wolkendek open te breken, dat is dan weer positief. Eenmaal bij de manege zag ik al

heel wat motoren staan. Ik heb ze niet geteld, ik denk een stuk of twaalf, dertien. Binnen had ik nog net tijd genoeg om een bak koffie naar binnen te gooien. Ze waren dus echt van plan om stipt elf uur te vertrekken. Had natuurlijk te maken met de ingeschatte rit-tijd en de voorbereidingen in huize van Dam. Geen probleem, weer naar buiten en helm weer op. Het weer werd steeds beter. Koude handen waren er niet meer bij en het zonnetje deed steeds meer zijn best. Via een klein ommetje, er is daar erg veel eenrichtingverkeer, kwamen we op de weg waarlangs ik Weesp was

binnengekomen. Niet lang daarna sloegen we linksaf en toen zaten we meteen op de landelijke weggetjes. Links een watertje en rechts de velden. Het ging lekker rustig en ik zat lekker relaxed te genieten om mijn Viragootje. "Niet op de nieuwe Bolt" hoor ik u denken? Nee, die staat weer bij de dealer voor een tweede stuurwissel. De houding was mij toch nog teveel voorover. Ik heb ze een nieuw stuur overhandigd en ja hoor, niks paste er meer. Alle draadjes verlengen en weer nieuwe kabels. Het is niet anders, zal komende week wel ergens klaar zijn en dan brengen ze hem weer naar huis. De smalle weggetjes vroegen soms wel even om wat stuurmanskunst. De meeste auto's gingen even netjes de kant in, maar dat lukte niet altijd. De motorspiegel van John zijn motor kwam onzacht in aanraking met een autospiegel. Even afstappen en de schade opnemen. Dat bleek mee te vallen want zowel de spiegel van de motor als die van de auto kon zo weer in de juiste stand worden gezet. Intussen was de groep doorgereden, maar een stukje verderop stonden ze braaf te wachten. Verder maar weer.

Het was een best mooie route. Heel weinig drukke stukken, ach, je moet wel eens een weg oversteken en soms doet een stoplicht heel vervelend. De rotondes verliepen zonder problemen dank zij het keurige blokken dat we deden. Het weer bleef zich verbeteren. De temperatuur steeg langzaam en het zonnetje liet zich steeds meer zien. Aha, daar doemde een vestiging van McDonalds op. Er was een koffiestop aangekondigd dus dit zou het wel zijn.

Binnen werden we zonder blikken of blozen meteen goed geschat. Een kop koffie was precies 1 euro. Op de bon die je dan kreeg stond ook te lezen dat dit vanwege de 65+ korting was. Daar hoorde ik niemand over klagen. De stop zou ongeveer 20 minuten duren, dus tijd genoeg voor een sanitaire stop en een warm drankje.

Jeroen gaf weer een seintje voor vertrek. Buiten stonden de motoren te wachten en na verloop van korte tijd reden we weg bij McDonalds.

De rest van de route was er twee keer sprake van het verlies van deelnemers. De eerste keer was een stoplicht de oorzaak. De hoofdgroep was doorgereden, maar toen ze toch iemand misten waren ze gestopt. Ik stond met drie anderen te wachten op groen en toen dat kwam reden we verder. We zagen eerst niemand maar we reden op gevoel de meest waarschijnlijke route. Op een kruispunt met een inrijverbod stond Arie vertwijfeld om zich heen te kijken. Hij kwam ons achterna en al gauw kwamen we bij de rest van de groep. Opgelost. De tweede keer zat ik in de kopgroep en het duurde even voordat we

ons realiseerden dat er weer een paar man ontbrak. Stoppen hielp niet. Toen stuurde Jeroen zijn zoon terug om te kijken waar ze gebleven waren. Hij wist immers de weg in deze contreien. In het vertrouwen dat het nu wel goed zou komen vervolgden we de route. We waren, bleek achteraf, al bijna bij het eindpunt.

Daar aangekomen stonden er al wat bekenden te zwaaien. Die kwamen op de snert af natuurlijk. Het was een allerhartelijkst weerzien en na enige tijd kwam Rowan met de verloren zonen en dochters aangereden. Wat nou de reden voor het achterblijven was weet ik niet. Feit is wel dat Linda haar motor bij Jeroen liet staan (Jeroen lost alles op) omdat hij niet lekker liep. Ze belde doorleuk haar echtgenoot om haar te komen ophalen en warempel, dat lukte. Toen had ze de snert al naar binnen gewerkt natuurlijk.

De tafels stonden al gedekt. Er stonden heel veel stoelen en bij iedere stoel een bord met servet. Desondanks waren er niet genoeg plekken voor iedereen, dus een deel streek neer in het salongedeelte.

Behalve snert (en andere soep) war er uiteraard ook het roggebrood met spek, roggebrood met kaas, lekkere koekjes, paaseitjes e.d. Voor wie dorst had was er wat te drinken en gezelligheid was er voor iedereen. Ondertussen verstreek de tijd en ik moest nog een stukje. Als

een van de eersten liet ik het gezelschap achter onder de goede zorgen van Marja en de rest van de van Dammetjes. Terug lijkt altijd korter dan heen en vandaag was daarop geen uitzondering. Nou is het van Hollandse Rading naar huis ook korter dan vanuit Weesp (scheelt bijna een half uur) maar je zit zo op de A27 en dan is het alsmaar rechtdoor tot de afslag Oosterhout/Dongen. En de Virago? Die deed zijn uiterste best om in de smaak te blijven vallen. Ik had al eens gedacht: als straks die Bolt klaar is, dan kan de Virago er wel uit. Maar nee, voorlopig geniet ik er nog erg van. Er is ook plek genoeg in de garage en hij heeft de afgelopen jaren genoeg geld gekost om nu in prima conditie te zijn. Ze zullen mijn aandacht moeten delen en dat is beslist geen straf.

Zo, de kop is er weer af. We rijden weer! Nu op naar de SOS-party in Monster.

Auteur: Rainman (Ton T.)

BLOESEMRLT (14 april 2019)

Op het moment van vertrek was het 4 graden. Nou, dat is koud. Ik had me dus warm aangekleed en bij wijze van uitzondering dikke handschonen uitgezocht. Daar was ik erg blij mee, want zelf daar kwam op den duur de kou nog doorheen. De weg naar Schoonhoven kende ik wel, daar had ik geen TomTom voor nodig. Ik sukkel dus de Merwedeburg over en hou rechts aan om de draai naar de afslag Schoonhoven te kunnen maken. Tot mijn verbazing liep die afslag echter heel anders dan verwacht en toen drong het tot me door dat ik een klein beetje te vroeg was afgeslagen.

Wel ver #%@!&* wat nu dan. Een blik op de TomTom maakt duidelijk dat er over 1,5 km een afslag kwam. Daar kon ik dan keren en het nog eens proberen. Het tijdschema was toch al krap, want ik had het vertrek zo lang mogelijk uitgesteld omdat het nog zo koud was. Maar goed, 3 km is nou ook weer niet zoveel, dus opletten nu. Breda, Gorkum en Schoonhoven stond op een bord. Echt maar een paar meter verder, dan hang je al bijna in de afslag, blijkt dat alleen naar Breda te zijn. Dat ging nog net. Beter opletten! Iets verderop komt dan Schoonhoven en vanaf daar ging het weer. Binnendoor richting pont. Er waren op die weg 3 tankstations en om met een volle tank aan de rit te kunnen beginnen moest ik er eentje gebruiken. De eerste niet, dan was het nog te ver. De tweede dan maar wel, want stel je voor dat de derde dicht is. Scheelt maar 2 km, maar toch. Eenmaal gevuld snel verder. Toen ik de afrit voor de pont opreed was de pont net een meter of 3 uit de kust, op weg naar de overkant. Ach, het was precies 10 uur en om kwart over 10 stond het vertrek gepland. Aan de overkant bleef die #%@!&* pont echter liggen. Het was blijkbaar niet druk genoeg om heen en weer te varen of zo. Ruim een kwartier hebben we staan wachten! Toen onze kant na 2 rijen auto's ook nog eens een gevulde bus erbij kreeg vond men het de moeite waard blijkbaar. Al over kwart over 10 kwam ik dus aan.

Er stonden een heleboel Honda Deauville's. Die hadden een jubileumrit bleek later en de opkomst was bijzonder groot. Van onze club waren er in totaal 6 deelnemers. Er was nog tijd voor een kopje koffie en dus gelegenheid om even op te warmen.

Toen de pont eens aan de overkant lag opperde Ab om maar eens te vertrekken. Als de pont dan aankwam konden we er meteen op. Nog even een foto gemaakt van mijn nieuwe aanwinst de 'black lady' en opstellen voor de pont. De

overtocht ging voorspoedig en daarna reden we het achterland van Groot-Ammers in. Hier en daar priemde het zonnetje door het dunne wolkendek en het beloofde dus een mooie dag te worden. De route was landelijk en rustig. Omdat de groep redelijk klein was hoefden we geen moeite te doen om bij elkaar te blijven. Blokken en zo was niet nodig. Een enkele keer werden er een paar tegen gehouden door een ijverig stoplicht, maar dat viel meteen op. Even een stopje en alles was weer compleet. Ab liet ons wegen door de Biesbosch zien waar ik nog nooit geweest was. Mooie bochten waren er ook. Alleen jammer dat de auto's door het nemen van te krappe bochten het grind van de zijkant het wegdek hadden opgereden. Door al die rondslingerende kiezels moest je dus wel uitkijken. Eenmaal over de Merwedeburg gingen we in de richting van het huis van Ab, waar we, zoals aangekondigd, een koffiepauze zouden hebben. De hemel was intussen nagenoeg helemaal blauw geworden en de temperatuur was van dien aard dat we gewoon in de achtertuin konden blijven zitten. Na een half uurtje werd Ab wat ongedurig. We waren al wat uitgelopen op het schema en hij had ergens een afspraak gemaakt voor de lunch. We namen dus afscheid van Ab's vrouw en kleinzoon en vertrokken weer. Weer de Merwedeburg over en vrijwel meteen het achterland in. Voor mij wat bekender

terrein want ik heb daar een dochter wonen, maar we kwamen net niet voor dat huis langs, want Ab sloeg ineens links af. De temperatuur bleef stijgen en met een graad of 10, jas met binnenvoering en dikke handschoenen werd het best aangenaam eigenlijk. In Zaltbommel, waar ik wel eens kom, wist Ab toch wegen waarvan ik het bestaan niet kende en we kwamen terecht bij een lunchgelegenheid, waar een tafel voor ons gedekt stond. Ab had blijkbaar doorgebeld dat we met 6 personen waren. Het was er heel gemoedelijk. Koffie, frisdrank, tosti's, Bourgondische kroketten en andere lekkernijen, we lieten het ons prima smaken. Gezien het gevorderde tijdstip presenteerde Ab een keuze. We konden nog een stuk rijden en dan ergens nog wat drinken en afscheid nemen, of we

gingen hier al uit elkaar. We waren allemaal voor het eerste, dus de tocht werd vervolgd. Omdat het de bloesemrit was moesten er natuurlijk foto's van iets bloeiends kunnen worden gepresenteerd, dus daar werd op een geschikte plek een stop voor ingelast. Er bloeide van alles. Gele bloemetjes in het gras langs de weg, maar ja, dat is geen bloesem. Bomen waren er ook, zie bijgaande foto's, en een voorbijganger werd gevraagd een groepsfoto van ons te maken met als achtergrond een appelboomgaard (vermoedelijk).

Verder maar weer. In de buurt van Culemborg ligt het fort Everdingen en onderdeel van de oude Hollandse waterlinie. Daar parkeerden we de motoren en omdat de tafeltjes buiten allemaal bezet waren gingen we maar naar binnen. We bestelden alle 6 een cola en babbelden nog wat na over de nieuwste TomTom en hoe anders die was dan de oude. Gerard had het helemaal door en demonstreerde hoe makkelijk het eigenlijk was. Ik luisterde

ademloos. Ik had net zo'n ding gekocht en vond er eigenlijk niet veel aan. Dan zal ik me toch maar eens door de giga handleiding moeten worstelen.

Maar goed, het werd steeds later en Ab stelde voor ons naar de snelweg te leiden, waar we dan ieder onze richting konden kiezen. Goed plan. Had ik me daar maar aan gehouden. Maar ja, mijn nieuwe TomTom met moeilijk afleesbaar scherm had al twee keer gesuggereerd om af te slaan en bij de derde gelegenheid gehoorzaamde ik. Ab en de anderen reden rechtdoor en ik sloeg rechtsaf. Al vrij snel kreeg ik de indruk dat ik de verkeerde kant op werd gestuurd, maar het kwam toch goed. Ik zag de A27 in de verte al liggen. Verblind door de zon en het fletse scherm van de traag reagerende TomTom lieten mij de verkeerde afslag nemen. Na 10 meter was ik er achter, maar ja, keren doe je niet. Dan maar door, er kwam vast nog wel een gelegenheid om het te herstellen. Dat was ook zo en toen zat ik op de A27 in zuidelijke richting.

Bij Noordeloos is een goedkoop tankstation. Ik twijfelde of ik het met de huidige benzinevoorraad zou halen, dus daar ging ik aftanken. Ik rekende daarna uit dat ik 1 op 24 had gereden en ik had dus makkelijk met die tank thuis kunnen komen. Het is maar een 13 liter tankje en dat soort zaken moet ik nog even leren ☺.

Dien ten gevolge staat de 'Black Lady' na haar eerste echte rit bijna helemaal gevuld in de garage.

Daarnaast staat de Virago te glimmen. In de mooie dagen die gaan komen komt die ook nog wel een de beurt. Met de snertrit en de bloesemrit is de kop er af. Nu de SOS-party en daarna komen er weer allemaal ritten en weekenden voor elk wat wils. Het motorjaar is goed begonnen!

Ab, bedankt!!!

Auteur: Ton Trommelen

S.O.S. PARTY (26 T/M 28 april 2019)

Woensdag 24 april zijn we de rit gaan verkennen. Al veel eerder had ik pogingen gedaan een route uit het hoofd te rijden (ik heb daar immers 8 jaar in de buurt gewoond) maar dat ging niet lekker. Er was infrastructureel nogal wat veranderd. Vervelende bordjes "niet voor motoren", lukraak neergeplofte woonwijken, wegen die je beter maar kunt mijden i.v.m. koningsdagvieringen, enz. Toen hebben Toon en ik maar een keertje de auto gepakt, met de TomTom op opnemen, en we zijn gaan rijden. Dat ging beter. Zo ontstond er een route die redelijk door het binnenland naar een eettentje leidde en vandaar weer terug naar de camping, maar ja, een stukje drukke weg is er in de randstad niet te vermijden.

Vrijdag bleken de slechte weersvooruitzichten mee te vallen. Het zonnetje scheen zelfs. Ik mikte op een rit langs Rotterdam, door de Benelux tunnel en dan de A4 op tot Den Haag-Zuid. Ondanks borden die aangaven dat er op de A4 wat loos was reed ik door, om daar te ontdekken dat de boel echt helemaal dicht zat. Keren dan maar, terug naar de Brienenoordbrug en vandaar de A4 zien te bereiken. Dat lukte. Vlak voor de afslag reed ik 2 motoren voorbij. Als ik dat iets rustiger aan had gedaan had ik eerder gemerkt dat deze ook naar de Madelief op weg waren. Op de afslag keek ik nog eens in mijn spiegel en ja hoor, ze kwamen achter me aan. Ik liet ze dichterbij komen en zag aan de knipperlichten dat ze een tankstation wilden aandoen. Ik kon ook nog net op tijd die afslag pakken. Ik had eigenlijk verderop willen aftanken, maar ach, deze kon ook wel. Daar zag ik dus dat het leden waren van de BDVSC. Wat dat is? Belgium Dutch Virago Star Club. Gezellige mensen. Na het tanken hebben we het laatste stukje samen gereden.

Bij aankomst was alles hetzelfde als anders op één ding na. Je kreeg niet zo'n overbodig polsbandje, de rest wel: tasje, drankje, spelregels, afvalzakje, flesje sinas en een badge. Die bandjes, ach, hoe zinnig zijn die eigenlijk. Na wat mensen te hebben begroet begon ik optimistisch aan het opzetten van de tent. Normaal gesproken een fluitje van een cent, maar

nu niet. Ik had het ding recent gekocht via internet bij "Louis". Leuk model, redelijk kleine pakmaat, afmetingen waren goed en op het plaatje leek alles in orde. Nee dus. Over de kwaliteit van de tent heb ik geen klachten, maar bij het opzetten bleek je te moeten beginnen met de buitentent. Je moest de 2 stokken door een soort huls steken (dat is tot daar aan toe) maar die waren zo smal dat je tijden bezig was die stokken er door te wurmen. Samen met Toon ben ik daarmee een aardige tijd bezig geweest. Toen hij eenmaal stond waren de problemen over. Binnentent was er zo in te hangen, er zat zelfs een grondzeiltje voor de voortent aan vast, ritsen gingen soepel, bleek later prima waterdicht en zo, maar ik keur hem af. Wie interesse heeft mag zich melden, ik regel wel een andere.

Dan de inrichting. Ik heb zo'n heerlijk ouderwets luchtbed met een aangehecht hoofdkussen en dat blaas ik zelf op. Ai, da's waar ook, het liggedeelte was (nog) voorzien van een stop. Het hoofdkussen daarentegen was ooit losgekomen en de losse stop bewaarde ik in mijn . eh . . . toiletas. Handig. Tenminste, als je de juiste toiletas meeneemt. Improviseren dan maar. Een takje, bleek niet te werken. Een balpen, liep toch langzaam leeg. Toen kwam Toon met een potlood met op de achterkant een gummetje. Dat brak hij er af en warempel, dat paste. En het hield de lucht nog beter binnen dan de oorspronkelijke stop. Ik hoopte maar dat ik hem er bij het opbreken nog uit kon krijgen (is gelukt hoor). Slaapzak er op, bagage naar binnen en de motor netjes parkeren.

Er bleken 38 deelnemers te zijn. Een overzichtelijke groep. Buiten ontstond een grote kring van zonliefhebbers op stoeltjes. Regelmatig schoof die groep een meter of 5 op, om in de zon te blijven, want die begon achter de bomen te zakken. Tegen het eind van de middag begon de crew de boel klaar te zetten voor het avondmaal. Dat was lekker hoor, twee soorten stampot, iets met boerenkool en iets met zuurkool (denk ik) en een halve worst. Ollie B. Bommel zou zeggen: een eenvoudige maar voedzame maaltijd. Niks op aan te merken. Toen we nog zaten te eten kwamen er mensen van alles binnen brengen. Dat bleken leden van de band te zijn. Die zou aanvankelijk op zaterdagavond optreden, maar door een planningsfoutje kwamen ze nu dus op vrijdag en ach, daar doen we niet moeilijk over. Later bleek dat we die band al eens eerder hadden gehoord. Dat was op die rare camping "bij het vuur" waar de eigenaar die band had laten komen voor de verjaardag van zijn vrouw. Ze begonnen heel rustig met blues. En ik moet zeggen, het was aangenaam om naar te luisteren. Jaja, dat zeg ik; normaal ben ik niet te spreken over het volume dat men meent te moeten produceren, maar dit ging prima. Ook het overige publiek was blij verast. Later op de avond kwam er wel weer wat meer rock bij, maar nog steeds was het prima te verteren. Op het eind kwamen natuurlijk weer de verplichte nummers die bij een motorclub horen, als "born to be wild" en zo. Van mij mogen

ze terugkomen, maar dat schijnt al geregeld te zijn ☺

De avond bleef heel gezellig en het was half drie toen ik mijn tentje eens opzocht. Heerlijk geslapen. In de nacht en ochtend heeft het geregend. Het was droog tegen het opstaan. Zaterdag begon met best veel wind en wolken maar nauwelijks regen van betekenis; buitje hier en daar.

Tegen elf uur stonden er 14 deelnemers klaar voor de rit. Aftanken was niet nodig; in het begin van de rit kwamen we langs een tankstation. Via Monster, 's-Gravenzande, Hoek van Holland, Maasdijk, het Staalduinse bos, stukken met kassen, door Maasdijk onder de A20 door, rondje Maasland en de polder in en uiteindelijk lunchen in Schipluiden. Daar

waren ze best blij met een extra groepje klanten, want het weer nodigde niet echt uit om te gaan wandelen of fietsen en daar moeten ze het doorgaans van hebben.

De verdere tocht liep een stukje dezelfde weg terug en dan rechts door de vele percelen met agrarische industrie en via kronkelige dijkweggetjes door de kwekersbinnenlanden. Uiteindelijk kom je dan op de doorgaande weg naar de Lier, langs 't Woud (ook een mooie plek voor een tussenstop, maar ja, het ligt in een stiltegebied ☺) om vlak voor de A4 linksaf weer tussen de kassen te verdwijnen. De Zwet over en even de parkeerplaats op om het drukke stuk te bespreken dat aanstaande was. Twee dubbele rotondes en een stoplicht die de groep in meerdere stukken zou doen

opbreken. Eenmaal op de veilingroute konden we dan weer hergroeperen. Is allemaal gelukt. Dan langs Naaldwijk weer richting Monster en van daar naar de camping. Alles bij elkaar zo'n 80 km en dat was gezien de weersomstandigheden best aardig.

Eenmaal terug op het terrein bleek de tent inmiddels te zijn opgedroogd. Het weerbericht voor de komende nacht voorspelde weer veel regen en zo kwam ik tot de volgende overweging: Morgen pak ik die tent nat in, of ik pak hem nu droog in en kruip de tweede nacht in de slaapzaal. Leek me wel een wijs plan, dus dat heb ik gedaan. Sommigen volgden mijn voorbeeld, er was nog plek zat! De rest van de middag hebben we binnen en buiten zitten/staan kletsen. Over de motoren die inmiddels waren aangeschaft, over kampeergerei, over kleding, over handschoenen en helmen en over de dingen des levens. Binnen werd muziek gedraaid. Daan had daarvoor zijn laptop meegenomen, een mengpaneel en door de club was een stel speakers aangeschaft die met bluetooth aangestuurd konden worden.

Inmiddels werd er een aanvang gemaakt met de barbecue. Schalen met salades, pinda- en andere sauzen stonden binnen op tafels en buiten stonden twee man de vlees- en viswaren te bereiden. De ploeg in het kombuis had er veel werk van gemaakt, waarvoor hulde! En dan gaat zo'n avond ongemerkt over in een gezellige avond. De 'zuipkaartjes' moesten op natuurlijk, maar ja, morgen weer naar huis dus bijtijds naar bed. In de vroege ochtend moest ik er even uit. Ik sloop voorzichtig door de donkere ruimte naar de deur. Toen ik die open deed viel het licht naar binnen en zag ik dat men al het ontbijt bezig was. Zo vroeg was het dus al niet meer. Gauw aankleden dan maar en ook een boterhammetje pakken. Spullen op de motor bevestigen was ook zo gepiept. Alles was per slot van rekening al ingepakt. Dan neem je nog afscheid van deze en gene, maar ach, over een paar weken zien we elkaar weer bij de Belgen. Dus, nog een keer kijken of alles goed vast zit, een vluchtig tikje op de startknop van de motor met inspuiting en hij loopt. Netjes stationair, zoals het hoort. Er zou onderweg een buitje kunnen vallen (en dat deed het ook) maar verder was de temperatuur redelijk en anderhalf uur later was ik thuis. Kleertjes in de was en ik in een warm bad. De rest van de zondag was voor familieverplichtingen. Ik zie al weer uit naar het Belgenweekend! Nogmaals dank aan de evenementencommissie. Goed gedaan!

Auteur: Ton Trommelen

YCC BELGIUM RALLY (7 t/m 9 juni 2019)

Ja, er zou hier en daar een buitje kunnen vallen, maar voor de rest zou het een overwegend droge dag worden, die vrijdag. Zaterdag redelijk zonnig en zondag, ach, dat zien we dan wel. Dat was zo'n beetje het beeld dat ik uit de constant wisselende berichten uit de Bilt kon opmaken.

Voor de meeste deelnemers is het ook inderdaad zo gelopen, maar voor mij dus niet. Hoe dat kan? Vraag het Pluvius! Ik vertrok op het moment dat ik dacht, nou, ik doe dat regenjack maar even aan, dan hoef ik het ook niet in te pakken. Dus ik pruttel de weg op en alles lijkt prima te gaan. Beetje druk tot Breda en daarna richting Antwerpen en daar viel de drukte zelfs mee. Aan de lucht doemde er een wolkje op. OK, hij was wat zwarter dan de andere, maar niet al te groot,

dus wat kon er gebeuren. Er kwamen toch nog aardig wat druppeltjes uit en de temperatuur viel een graad of wat naar beneden en er vormde zich een waasje of op mijn bril, of op mijn vizier, of allebei, maar ja, op de snelweg stoppen is ook niks dus ik reed maar door. De regen werd steeds heviger en de TomTom werd ook onduidelijk. Rechts er af, zei hij. Terwijl ik daarmee bezig was zei die zoiets van: nee, niet hier, stukje verderop of zo. Jammer dan, dat ging niet meer. Het zicht werd ook steeds slechter. Geen vluchtstrook daar, dus ik moest

door. De snelheid liep snel terug; ik zag bijna niks meer. Ineens een bord. Rotterdam en Bergen op Zoom. Hoe kom ik daar nou weer terecht! Opletten voor een afslag. Richting Gent en nog wat doemde op en die nam ik. Nog steeds geen vluchtstrook en nog steeds veel regen. Op een oprit naar iets industrieels ben ik gestopt. Handschoenen uit (lekker stroef van de nattigheid) vizier omhoog en de bril af. Zo, toen kon ik weer wat zien. De bril heb ik maar even in een jaszak gedaan. Scheelt de helft in de mist. Dat vizier kun je een beetje open zetten en dan gaat het vast wel weer. Ik keek nog eens goed op TomTom en die zei: rechtsaf over 30 meter. Verbaasd keek ik op en ja hoor. Er stond warempel een bord met de tekst: Zandvliet 11 km. Zucht. De regen minderde tot een irritant gedruppel. Het wegdek was natuurlijk kletsnat en er waren nog veel plassen. Lekker, als de auto's je voorbij komen. Mijn regenjack heeft veel gered. Ik had besloten mijn waterdichte laarzen eens aan te doen, dus ook daar geen probleem. Handschoenen en de leren broek waren doorweekt. Geen idee over welke weggetjes ik reed, maar zolang TomTom optimistisch was, was er hoop.

Ik was er bijna toen ik een tankstation voorbij ging, in een bocht door een tunneltje reed en daarna herkende ik de situatie. He, dit was het tankstation waar we vanaf Zandvliet altijd gingen tanken. Keren dus, en maar meteen aftanken voor de rit van zaterdag. Is dat ook maar weer geregeld. Dan het laatste stukje. Bij aankomst was alles weer als vanouds. Naam opzoeken op de lijst, betalen, polsbandje, drankje en de eerste gesprekjes. Waren jullie ook zo verregend? Nee, niemand. De een of de ander had wel een paar spetters gevangen, maar dat stelde allemaal niet veel voor Ik was dus de enige die een wolkbreuk had overleefd. Hoe krijg ik het voor elkaar? Zal wel aan mijn bijnaam liggen (rainman) en de goden hebben ongetwijfeld bulderend van de lach over de grond liggen rollen dat ze het voor elkaar hebben gekregen. Mij eerst (mis)leiden naar de verkeerde afslag, dan het zicht minimaliseren en dan de luiken

losgooien. Leuk hoor.

Maar goed. Die leren broek kon ik wel uittrekken en ruilen voor een spijkerbroek, maar dat leer zou nooit meer opdrogen voor zaterdag. Wijze mensen hebben me ooit eens verteld dat gewoon aanhouden de snelste manier was om te drogen. Lichaamswarmte en zo. Wel, toen ik hem 's avonds in mijn tentje uittrok was hij nog een beetje klam, maar bijna droog. Wel flink wit uitgeslagen. Het werkt dus inderdaad! Maar voor het avond werd was het heel gezellig hoor. Wel bleek het aantal tentjes heel bescheiden te zijn en de slaapzaal was helemaal volgeboekt. Kun

je toch merken dat de gemiddelde leeftijd van de club wat omhoog gaat. ☺

Er waren aardig wat Engelsen en daaronder bleken er 4 te rijden op een Bolt. Aangezien ik in de club de enige ben met een Bolt voelde ik de noodzaak om een praatje aan te knopen met die mensen. Zo was er stel dat motor reed (hij op een Honda en zij op een Bolt) om zich succesvol te kunnen verplaatsen in Londen waar ze woonden. Zij had met name belangstelling voor de tassen die er op mijn Bolt zaten. Waar ik die vandaan had. Nou, uit Engeland! Informatie uitgewisseld en dat zal wel goed komen. Toen er 3 van de 5 toevallig bij elkaar stonden heb ik maar een fotootje gemaakt.

Traditioneel hebben de Belgen vrijdagavond frieten met warm vlees (heerlijk) en zaterdag de barbecue. De kookploeg kennen we zo langzamerhand en daarover niets dan lof. Na het eten was er nog ruim tijd om bij te kletsen bij het genot van koffie (of bier), maar weldra werden er onderdelen van de band binnengedragen. Grote speakers, een drumstel, massa's kabels, standaards, kisten met instrumenten, je kent het wel. Als je ziet hoe lang ze er over doen om dat alles aan elkaar te koppelen denk je onwillekeurig dat ze misschien voor het eerst doen. Als je vervolgens hoort wat ze aan geluid voortbrengen kom je daar op terug. Ik weet het, ik weet het, het ligt aan mijn (oude) oren, maar het ging hard. Gelukkig had ik de oordoppen bij me ☺.

Toen de muziek was uitgespeeld was er weer ruimte voor gesprek. Gezelligheid kent geen tijd zeggen ze dan, maar dat klopt niet helemaal, want voor je het weer is het half drie! Naar de tent, en gauw wat, anders ben je morgen geen mens meer en dan gaan we juist een mooie rit rijden. De nog vochtige leren broek heb ik in een 'drooghouding' gelegd en de volgende morgen was hij dat dan ook. Aankleden in een tentje waarin je niet kunt staan vraagt enige behendigheid,

maar dat lukt ook nog. Eenmaal buiten de tent, er waren nog niet veel mensen wakker, bekeek ik de buitenkant van mijn nieuwe tent. Die stond er prachtig bij. Grote druppels parelden op het doek en als je aan de tent schudde dansten ze er van af. Goed waterdicht dus. Prima tentje. Was aan geprijsd als een 3-persoons, maar dat moet je met een korreltje zout nemen. Als je er met 2 personen in zou gaan liggen was hij best al vol. Eerst maar eens ontbijten. Maar ja, als iedereen nog ligt te pitten . . . dan eerst maar wat koffie. Voor de Engelsen was het wat je noemt een behoorlijk ontbijt, dus inclusief scrambled eggs, worstjes, witte bonen, uitgebakken spek en ik weet niet wat allemaal. En daar nemen ze dan ook nog behoorlijk wat van. Waar laten ze het? Qua ontbijt ben ik gauw klaar; sneetje brood, beetje beleg, koffie erbij en klaar.

Een waterig zonnetje beloofde goed weer en tegen elven verzamelde zich een best grote groep voor de rit. Achter 'Luukske' op zijn bijzonder mooie wildstar, reden we Zandvliet door en het duurde niet lang of ik zag een bordje met daarop Rilland Bad. Aha, we zijn in Zeeland. Luuk gaf met militaire precisie aan waar hij blokkers wilde hebben en dat werkte prima. Vanwege de grootte van de groep moest er achteraan af en toe behoorlijk gas worden gegeven om bij te blijven, maar dat is ook wel eens leuk, anders kom je nooit uit zijn vierde versnelling. De route was mooi gekozen, het weer hield zich prima en Zeeland heeft dan toch veel moois te bieden. Behalve het feit dat ik er geboren ben heb ik niet veel met die winderige uithoek van Nederland. We zijn er ook wel vaker doorheen gereden, maar vandaag amuseerde ik me prima. De tussenstop was bij Wendy's bij de Zeelandbrug. Grote parkeerplaats, waar meer dan voldoende ruimte was en eenmaal binnen was er plaats genoeg voor de hele groep. Om het de bediening niet te moeilijk te maken was van tevoren op de camping al gevraagd een keuze te maken voor een tosti, een hamburger of een uitsmijter. Ook dat werkte prima. Het koste wel wat tijd voordat iedereen was bediend, maar niemand had haast. Het tweede deel van de rit begon met heel voorzichtig die stoet weer de weg op krijgen. Ook daar was over nagedacht. Beide richtingen werden op een signaal vakkundig en overzichtelijk geblokt en zo konden we zonder gevaar weer verder. Het landschap waar we doorheen trokken was vergelijkbaar met het eerste deel van de tocht. Ik wil toch nog maar eens de manier van blokken aanprijzen. Vroeger reden er vooraan achter de leider een groepje in gele hesjes uitgedoste 'marchals' aan die het blokken voor hun rekening namen. Na het blokken knalden ze dan zo snel mogelijk naar voeren om weer aan de kop te

komen. Best gevaarlijk eigenlijk. Tegenwoordig doen we het anders. Als er geblokt moet worden gebeurt dat door degene(n) die vlak achter de voorrijder zitten. En als dat blokken klaar is sluiten ze gewoon weer achter aan. Zo valt er niemand in slaap. Voorin kun je rustig mee pruttelen en als je achteraan beland moet je gas geven om bij te blijven. Heel afwisselend dus.

Het lot wilde dat ik achteraan zat toen we weer door Zandvliet de camping naderden. Dat gaf me de gelegenheid om zonder verwarring te zaaien op het eind rechtsaf te slaan om meteen te kunnen aftanken. Deze tocht was toch wel zo'n 130 km en dat betekende met mijn tankje van 13 liter dat ik het niet tot thuis zou redden. Onderweg zijn er natuurlijk ook wel tankstations, maar om een of andere reden ben ik gek op Belgische tankstations. ☺ Eenmaal op het kampeerterrein was het daar aller gezelligst. Er was een kraam bijgekomen waar allerlei snuisterijen werden verkocht voor motorrijders en daarnaast waren de prijsjes uitgestald voor de loterij. Van de tien lootjes waren er 3 raak. Twee keer betrof het een zakje snoep

van een of andere aard en die kon ik meteen kwijt aan anderen. De derde was een soort, ja, hoe noem je dat, een reis BBQ. Ook die moest ik kwijt; te weinig bagageruimte.

Intussen werd er een begin gemaakt met de echte barbecue. Binnen stonden de tafels met al het lekkers. Buiten werd het vlees geschroeid en dat werd als het klaar was op schalen naar binnen gebracht. Er was meer dan genoeg en ook de bijgerechten waren fantastisch lekker. Veel te veel gegeten natuurlijk, maar ach, dat gebeurt dus maar een paar keer per jaar. ☺ Ondertussen werden de onderdelen van de band van die avond binnen gedragen. De zanger stond er bij in de Belgische clubkleding, dus ik ging er van uit dat het ook werkelijk een clublid was. Best handig natuurlijk als je zo aan je muziek kunt komen.

Die avond heb ik het niet zo laat laten worden. Net even over twaalfen kroop ik de tent in. Op zich viel ik, zoals gewoonlijk, snel in slaap, maar die nacht was het een stuk kouder dan voorheen. Een paar keer ben ik wakker geworden

van de kou. Dan kruip je gewoon zo ver mogelijk in de slaapzak, zodat ook je hoofd warm blijft, en dan lukt het wel weer.

De volgende morgen bleek het geregend te hebben. De tent was nat dus. Nou ja, er scheen een zonnetje, dus met een beetje geluk maar nee dus. Na het ontbijt kwam er nog een buitje en konden we het inpakken van een droge tent vergeten. Dan pakken we maar een natte tent in. Die droogt dan thuis wel weer. Om een uurtje of 10 was ik helemaal klaar voor vertrek. Op dat moment was het droog en het leek er op dat het voorlopig wel zo zou blijven. Niemand reed dezelfde kant op als ik, dus ik ben vertrokken en alles liep als een zonnetje. Ergens vlak voor Breda werd ik gepasseerd door een auto met daarin de familie Da Silva. Zwaai-zwaai en ach, even aanhaken dan maar. 120 km is voor de Bolt geen enkel probleem. Bij de afslag Gilze moest ik er af en zij zouden ongetwijfeld doorrijden naar Goirle. Dus nog even het gas er op, autootje voorbij, een laatste groet en dan de rechterbaan aanhouden om de afslag te pakken. Toen was het niet ver meer. Eenmaal thuis de tent uitgepakt en te drogen gelegd over de Virago. Luchtbed en slaapzak terug op hun plek en naar binnen. Zo, nu eerst eens lekker in bad. Daarna zien we wel verder. Eerst krijgen we nog een rit bij de RoadRats en daarna staat Duitsland op het programma. Snel daarna weer de haringrit. Druk hoor, maar wel lekker. Als nou die beloofde droge, warme zomer maar eens begint.

Auteur: Ton Trommelen

ROAD RATS – Daan's lange rit (26 mei 2019)

Om half 10 (of) vertrok ik. TomTom leidde me naar de Neerhove 9, de woonstede van Daan. Geheel volgens de inmiddels ontstane traditie zouden we daar verzamelen tussen 10.30 en 11.00 uur en dan vertrekken. Vlak voordat je er bent zie je ergens een tankstation en dat gebruik je natuurlijk om af te tanken. Vanaf daar is het denk ik 1 km. Ik was bijtijds; buiten stonden 2 motoren, die van Daan natuurlijk en een van Kees. Mijn Bolt was dus de derde die aansloot. De ontvangst was, zoals altijd, allerhartelijkst. Wil je koffie (of thee)? Wil je een stukje appeltaart? Met slagroom? Tuurlijk. Ook dat is traditie. En als je meer wilt, er is genoeg. Kees stond te telefoneren, met zijn dochter bleek later. Die zou ook komen, maar kreeg haar motor niet aan de praat. Ze had de ANWB al gebeld, dus het kon wat uitlopen. Geen haast, zei Daan, we wachten wel even. Er is onder motorrijders een lijstje bekend met stomme dingen die je kunt doen waardoor hij niet start. Accu leeg laten lekken, dodemansknop staat verkeerd, geen benzine, standaard is niet goed ingeklapt. Dat laatste bleek het te zijn. ANWB afgebeld, ze kwamen er aan. Ach, dat heeft iedereen wel eens een keer (of vaker) meegemaakt. Al doende leert men. ☺

Langzaam druppelden er deelnemers binnen. Niet zoveel als andere jaren. Middels de groepsapp hadden zich al een reeks van mensen afgemeld. Vakantiereisjes, familieomstandigheden etc. dat kan allemaal gebeuren. Uiteindelijk waren we met een groep van 9 deelnemers op 8 motoren. Op zich ook wel eens handig. Er is dan niet zo'n noodzaak om te blokken en bij stoplichten hoef je ook niet bang te zijn dat er een deel van de groep wordt afgesplitst. De vertrektijd van 11 uur was al een tijdje verstreken toen Daan het startsein gaf. Daan ging voorop en Kees was de hekkensluiter. Over de brede lanen van Nieuwegein reden we het platteland binnen en daarna was ik het spoor snel bijster. Ik herinner me de bordjes Tull het Waal, Schalkwijk etc. Ik heb het een beetje nagezocht op de kaart en we zullen dan ook wel stukken van de Lekdijk gereden hebben en verder veel binnendoor wegen. Lekker rustig overal, het weer hield zich goed, niet teveel wind, droog, temperatuur goed, alleen jammer dat er niet zoveel zon te bespeuren was. Omdat we wat later vertrokken waren was het natuurlijk ook later dat we op het lunchadres aankwamen. Ik heb niet goed opgelet waar we zaten, maar er lag grind, dus opletten met die motor. Na geparkeerd te hebben gingen we naar binnen; het was net even te fris om op het terras te gaan zitten. Binnen stond er een lange tafel waar we met zijn alles

makkelijk aan konden zitten. Het gesprek ging over van alles en nog wat. Men kwam langs om de bestellingen op te nemen, eerst alleen drankjes en later met de menukaart er bij. Er was van alles, niemand had haast, ook het restaurant niet, gezelligheid kent geen tijd.

Oh ja, sorry. Ik ben helemaal vergeten af en toe een fotootje te maken. Ik was het uiteraard wel van plan, maar is me volledig ontgaan. Maar goed, gezien het gevorderde tijdstip deed Daan een voorstel. Of de route vervolgen, maar dan zou het wel wat later worden, of een leuke route terug en dan kon iedereen op het moment waarop dat het beste uitkwam afhaken en de thuisreis aanvaarden.

Hoe dat is uitgepakt weet ik niet, want ik was de eerste die afhaakte. Ik zag op een rotonde een bord dat naar de A15 wees en vandaar weet ik de weg wel. Geen TomTom voor nodig. Ik nam dus afscheid met een zwaaigebaar en vertrok. Onderweg naar huis stelde ik vast dat dit weer een geslaagde rit was geweest. Daan (en het thuisfront) en de andere deelnemers, bedankt voor de inzet en de gezelligheid en hopelijk volgend jaar weer. Nu komt eerst het weekend in Duitsland, kort daarna de Haringrit en dan zien we wel weer verder.

Auteur: Ton Trommelen

INTERNATIONALE YCC-RALLY DUITSLAND (7 t/m 9 juni 2019)

Zoals gewoonlijk veranderden de weersverwachtingen van tijd tot tijd, maar tegen de tijd dat het zover was leek alles er op dat we het weekend droog zouden doorkomen. De vrijdagochtend voegden wij (Han en ik) ons te Riel bij een vriend van Nuno, die ook mee zou gaan.

Nuno zelf kwam iets later aan per auto. Hij had nog teveel last van zijn rug om de tocht op de motor te maken. Wendy was wel op de motor. Dus 4 motoren en een auto, wat het voordeel had dat veel bagage indien gewenst in de auto kon worden geladen, maar ook het nadeel dat we indien nodig niet tussen de files door konden rijden. Dat mag natuurlijk niet in Duitsland, er wordt naar men zegt streng op gelet, maar de enige motoren die tussen de file doorgingen waren allemaal Duitsers. En dan ook nog een politieauto met haast, maar ja, die mag natuurlijk alles.

Het was even opletten qua tanken, want de dikke Suzuki van Frank was van een dorstig type en zijn tank was niet veel groter dan de mijne. Ik haal de 200 km wel, zei ik, nou ik meestal niet zei Frank. Ik mocht voorop rijden, want ik had een TomTom. Frank had een Garmin, maar daar bleek alleen maar de Benelux in te zitten. Pas opgeschoond en toen weer te zuinig geïnstalleerd. De auto had natuurlijk Google Maps ter beschikking. Han had ook een telefoon en kon via bluetooth horen waar hij heen

moest. Kortom, ik was weer het haasje en hield zoveel mogelijk de 100 a 105 km/u aan om de Suzuki meer kilometers uit zijn benzine te laten halen. Is allemaal prima gelukt. Doorgaans reed hij 1 op 13, maar op de terugreis (wind mee) kwam hij tot ruim 1 op 14! Het weer was prima, zonnig en warm genoeg, alleen Duitsland blijft Duitsland en de wegwerkzaamheden (waar niemand aan werkt) vertraagden bij drukte (en die was er) de reis aanzienlijk. Op tijd even stoppen om te tanken, iets te drinken en/of te eten. Bij die lunchgelegenheid kwam opeens

een bekend clublid van de Spaanse YCC binnen, met een Spaanse naam en die kan ik hier dus niet reproduceren. Hij wilde wel meerijden met ons en daardoor werd het groepje iets groter.

De reis duurde door alle vertraging best lang, maar het was niet zo erg als de laatste keer dat we naar Denemarken gingen. Dat was zo'n ellende dat ik gezworen heb daar nooit meer te komen of Duitsland moet zijn leven qua wegenonderhoud drastisch verbeteren. Het was dan ook al over drieën dat we in de buurt van de camping kwamen. Het laatste stukje was heel apart. Ik kreeg vage herinneringen aan vijf jaar geleden toen we hier ook waren. Een landelijk slingerweggetje, dan weer door een stukje bos, onverwachte bochten, waaronder een heeeelee scherpe en toen waren

we er ineens. Niet helemaal zoals gepland, want we hadden nog ergens willen aftanken, maar dat kan strakjes ook nog zullen we maar zeggen.

Het welkomskantoor was er klaar voor. Mijn naam werd gevonden, ik betaalde en kreeg een polsbandje (overbodig toch?) en een tasje met campinginfo, waaronder het adres van het dichtstbijzijnde tankstation. Dat zou 6,3 km verder op moeten zijn.

Eerst maar eens gauw de tent opzetten en inrichten en dan eerst maar eens tanken, want als je meteen alle

welkomstbiertjes accepteert kan dat niet meer. TomTom ingesteld op het bedoelde adres en we gingen van start. Toen we van de 6 kilometers er vijf hadden verreden ging de TomTom een beetje raar doen en toen gaf hij nog ruim 4 kilometer erbij aan. Geen keus, doorrijden maar. Uiteindelijk kwam het tankstation in zicht na exact 9,2 kilometer.

Even zoeken naar de minst lange rij, want het was nogal druk. Er vertrok een auto, dus de eerste motor sluit een, pakt een slang (althans zijn berijder) en hij wil zijn tank vullen maar er komt niks uit. Na wat martelen en gebaren naar het kantoor komt er iemand naar buiten die uitlegt dat een pomp pas bruikbaar is/wordt als de vorige tanker heeft betaald. Dat lijkt in eerste instantie acceptabel, maar als je in ogenschouw neemt dat de plaatselijke tankwinkel flink wat klanten trok, die allemaal moesten bijkletsen en afrekenen, dan kun je nagaan hoe lang die hele operatie duurde. Deutsche Gründlichkeit zullen we maar zeggen. Waarom

investeren in een eigentijdse installatie als je enige bent in de verre omtrek, kun je ook denken. ☺

Eenmaal terug op de camping hebben we 'zuipkaartjes' aangeschaft. Er waren al wat Nederlanders binnen en er kwamen er nog steeds bij. Dat werd dus buurten bij de een en de ander, drankje er bij het werd al snel beregezellig. Gezien de omvang van het terrein leek het erg rustig, maar aan het eind van het weekend werd bekendgemaakt dat er toch 208 gasten waren geweest!

De weersvoorzichten voor die avond waren op mijn telefoon prima, maar op de telefoon van Rinze zag het er minder rooskleurig uit. 's Avonds na het eten trokken de donkere wolken binnen en begon het te plenzen. Deze avondregen was dan ook de enige regen die we gehad hebben en we zaten er droog bij, dus geen probleem eigenlijk

De band, dancing in the rain. Geen idee hoe laat maar uiteindelijk ben ik opgestapt. Lekker slapen.

De volgende morgen scheen het zonnetje weer. Om zeven uur werd ik wakker en ja, dan ga ik er maar uit. Het ontbijt stond (uiteraard) nog niet geserveerd, maar koffie was er wel.

Ik heb aan de ride-out, gezien het karakter van de rit, niet meegedaan.

Lunch was er niet, want alle worsten waren de avond tevoren er al doorgegaan. Om drie uur verwachtten ze de volgende lading. Maar de dame die ik sprak liep even naar binnen en kwam met een bordje met daarop haar ontbijt waar ze niet aan toe was gekomen. Ze wilde het ook niet meer dus ik kreeg het gratis mee.

YCCNL-leden in actie tijdens de silly-games:

Auteur: Ton Trommelen

HARINGRIT “IN MEMORIAM” (23 juni 2019)

Vorig jaar was die niet doorgedaan. Antoinette was overleden en dat was de helft van de drijvende kracht achter dit evenement. Dit jaar weer wel, vond Toon, en het zou dan de ‘in memoriam’ haringrit worden. Toon zou de haringen regelen, inclusief de vriend die ze altijd schoonmaakte, en wat te drinken en te happen. Ik zou de rit uitzetten en voorrijden en voor de rest zou het allemaal best lukken; we hebben het al zo vaak gedaan.

Als vertrekpunt hadden we de afgelopen jaren gebruik gemaakt van het regio café van de Hogs. Daar bleek echter dat de gemeente in zijn/haar onmetelijke wijsheid had gemeend de omgeving drastisch aan te moeten pakken. De parkeerplaatsen waren weg en er stond zelfs een bord met ‘verboden voor auto’s en motoren’. Nou, daar komen we dus niet meer. In de buurt was er een vestiging van McDonalds en dat is wel zo makkelijk.

Dan de route. Die stippel ik uit op de computer m.b.v. het programma Tyre. Die route frommel je dan in de TomTom en dan moet je hem een paar keer rijden om te zien of het allemaal wel klopt.

Dus ik haal de TomTom van de Bolt af en zet hem op de Virago. Waarom? Omdat ik het ding niet vertrouw. Constant ellende met starten, spanningsverlies op de (hagelnieuwe) accu. Die breng ik een keer naar de dealer en daar mogen ze het uitzoeken.

De eerste verkenningsrit ging mis. Ergens voorbij Zoeterwoude stond ik in een file op een binnenweg. Het was warm en dan zit je niet lekker op een motor die steeds 2 cm vooruit kan. Ik ben dus gekeerd en naar huis gereden. Op de computer maar eens kijken wat er aan de hand was. Toen bleek dat er een stuk kabel getrokken moest worden en ze zouden meteen van de gelegenheid gebruik maken om de wegganten te maaien. Daardoor was er gedurende 2 dagen maar 1 baantje beschikbaar en dat werd met verstoplichten geregeld. Lichtpuntje was de mededeling dat het de dag erna geregeld zou zijn. Jaja, leer mij dat soort jongens kennen. Er hoeft maar iets dwars te zitten en ze verlengen het zonder iets te melden. De zaterdag voorafgaand aan de haringrit ging ik voor de zekerheid maar eens kijken. De hele route was begaanbaar al stonden er vlak voor het laatste stuk wel borden in de kant van de weg. Maar ja, er zouden toch geen werkzaamheden starten op zondag? Nee, dat niet, maar daarover later.

Tussendoor had ik de Bolt naar de dealer gereden. Hij had ruim aan de lader gehangen dus hij startte wel. Bij de dealer stond Ferry paraat om het varkentje te wassen. Na een half uurtje kwam hij naar de bezoekersruimte. ‘Ik heb de oorzaak gevonden’ zei hij. In zijn hand had hij de startmotor. Het binnenwerk daarvan zat niet op de juiste plek, hij rook nadrukkelijk naar brand en volgens Ferry kon je die weggooien. Hij dook meteen in zijn computer om te kijken naar een revisie-exemplaar. Ik zei: ‘Dat kun je vergeten’. Dat ding is maar 4 jaar in Nederland op de markt geweest en er zijn er niet zoveel van verkocht. De kans dat er ergens een voorraad gereviseerde startmotoren zou liggen is erg klein. Dat bleek ook wel, want hij kon niks vinden. Dan maar een nieuwe he? Zal wel duur zijn? Tuurlijk, het is van Yamaha. Ik kreeg een Diversion mee om thuis te komen en ze zouden me bellen als het geregeld was. Dat viel mee. Zaterdag hadden ze hem al binnen en gemonteerd en alles deed het weer als een zonnetje. Nou dat is mooi dan. Gauw gaan halen en de TomTom er weer opgeschroefd. Pech voor de Virago, die zich al weer op een ritje had verheugd.

Die zondag om 11 uur was ik present op het verzamelpunt en Piet de J. was er al. Als je 65+ bent krijg je korting op de koffie. Nou, goed om te weten. Veel van onze leden zitten in die groep of kunnen er voor doorgaan. Er druppelde al redelijk wat volk binnen. Het zonnetje scheen en het was prima uit te houden op het terras. De ratjes hadden gegokt om er om 12 uur te zijn en dat lukte redelijk.

Dan kun je natuurlijk niet meteen vertrekken. Die lusten ook wel koffie of zo. Dus net even voorbij kwart over twaalf belde ik het aantal deelnemers door aan Toon, dan kon het schoonmaken der haringen alvast beginnen.

Het was redelijk rustig op de weg en ondanks het blokken op rotondes was het een hele tour om de groep van 21 rijders bij elkaar te houden. Stoplichten zijn nu eenmaal stoplichten. Maar dan wacht je even hier en daar en dan lukt het best. We moesten eerst de stadse omgeving achter ons laten, dus we reden Berkel uit en namen de provinciale weg langs Blijswijk. Daar staan overal borden dat je maar 50 mag, maar dat doet niemand. Rechts door langs Zoetermeer de N209 op en toen werd het landelijk. Bij Hazerswoude linksaf

en dan rij je tussen de weilanden.

Daar was nauwelijks verkeer, wel wat wind, volop zon, het mooiste deel van de rit. Dan linksaf over een bruggetje en meteen weer rechtsaf richting Zoeterwoude. Daar de N206 op tot aan Stompwijk. Daar rechtsaf en door Stompwijk langs het water om verderop de aansluiting naar de tunnelbak van Leidschendam te pakken. Nee hoor, gisteren reed ik daar nog en was alles gewoon toegankelijk, vandaag dus niet meer. De borden die aan de kant hadden gestaan stonden nu midden op de weg. Niet voor werkzaamheden, maar voor een of andere activiteit door en voor de plaatselijke bevolking. Dan maar rechtsaf, ook geen verkeerd weggetje, daarna links af langs de Vliet, ook best aardig, en verderop weer borden (wat ze er aan het doen waren weet ik niet) en via de omleiding kwamen we toch weer uit recht voor de tunnelbak. Het was er tegen de verwachting in helemaal niet druk. De eerste tunnel was wat langer en gaf menig een de kans om zijn motor lekker te laten brommen. Het geluid was oorverdovend. De twee korte tunneltjes daarna gaven nauwelijks de gelegenheid tot uitsloven, maar in de Hubertustunnel was het weer raak. Bulderend trokken we er door. Daarna de weg volgen, langs Madurodam en dan rechtsaf. Even wachten en kijken of iedereen er was en dat bleek zo te zijn. Het laatste stukje naar de Jacob Vermijstraat 11 was nu niet moeilijk meer. Er is daar parkeerplaats en daarna werden we voor de deur door Toon welkom geheten. Het was door de vertragingen toch nog 10 over half twee geworden, maar voor de haringen was er dus nog tijd genoeg. Nadat iedereen zijn eerste drankje had en de haringen lagen te wachten was er even een officieel momentje. Toon kreeg namens de voorzitter (die was verhinderd) een **'president award'** in de vorm van een vergulde speld van ons embleem die extra mooi was uitgevoerd. Verder waren er badges in de maak als herinnering aan Antoinette, maar ja, die waren nog niet klaar. Om die reden is er een lijst gemaakt van alle aanwezigen. Zodra ze binnen zijn kunnen ze dan worden verspreid.

Er gingen vervolgens (zoals gewoonlijk) aardig wat haringen doorheen en ze waren lekker mals. Het zonnetje werkte ook lekker mee en het werd als van ouds gezellig. Degenen die nog ver moesten vertrokken als eersten. Niet verwonderlijk. Piet de J.bijvoorbeeld moest helemaal naar Zuid-Limburg. Een uurtje later gingen ook de anderen. Toon, dank weer voor de gastvrijheid en voor het opnieuw opstarten van een mooie traditie. Tot volgend jaar maar weer!

Auteur: Ton Trommelen

AGENDA (2e halfjaar 2019)

Wil je weten wat er in de tweede helft van 2019 te doen is binnen de club? Bekijk dan onderstaande agenda:

JULI

- 7 **Regiocafé Road Wolves,**
Trefpunt: Café de Tol, Keijenborgseweg 1, 7021 KP Zelhem, aanvang 11:00 uur
- 19-21 **Centre 14 (Cockney Rejects) - Sid's Posh Bash 4 rally (zie onderstaande flyer)**

- 21 **Regiocafé West Coast Hogs,**
Trefpunt: in overleg te bepalen, aanvang: 12:00 uur
- 28 **Regiocafé Road Rats,**
Trefpunt: Manege Blijenberg, 's-Gravelandseweg 2a, 1381 HH Weesp, aanvang: 13:00 uur,

AUGUSTUS

- 4 **Regiocafé Road Wolves,**
Trefpunt: Café de Tol, Keijenborgseweg 1, 7021 KP Zelhem, aanvang 11:00 uur.
- 11 **De Road Falcons organiseren een toerit door het fantastische Groningse landschap.**
Start toerit: 13:00 uur (de koffie staat vanaf 11:00 uur klaar),
Vertretpunt: Noorderkwartier 8, 9644 VG Veendam,
A.u.b. aanmelden via de "YCCNL ON THE ROAD"-app of via YCCNL-Facebook:
<https://nl-nl.facebook.com/yccnl.netherlands/>
- 9-11 **Weekend Luxemburg**
Trefpunt: High Chapparral, 5 Millewee, 9659 Heiderscheider-Grund, Luxemburg
Tel: (+352) 788859, Mail: info@camping-moulin.eu.
Huisjes te huur (3 en 4 pers. blokhutten)
- 18 **Regiocafé West Coast Hogs,**
Trefpunt: in overleg te bepalen, aanvang: 12:00 uur.
- 23-26 **Centre 5 (Yorkies) – "Let us entertain you" rally (zie onderstaande flyer).**

25 Regiocafé Road Rats,

Trefpunt: Manege Blijenberg, 's-Gravelandseweg 2a, 1381 HH Weesp, aanvang: 13:00 uur,

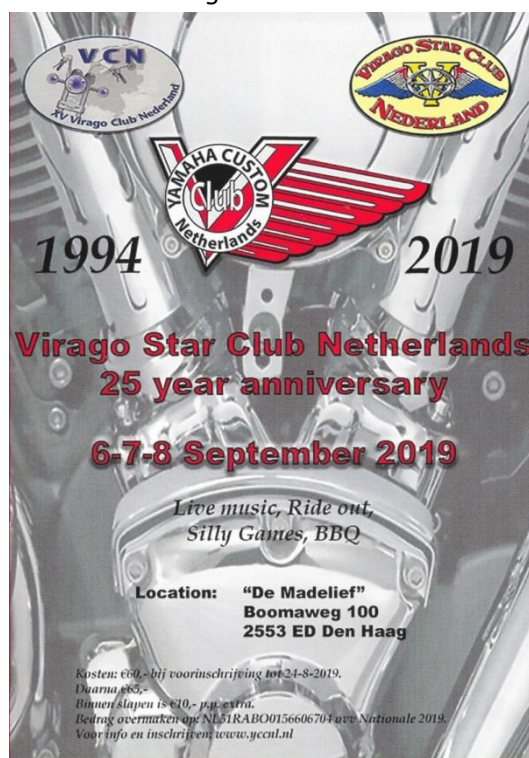
SEPTEMBER

1 Regiocafé Road Wolves,

Trefpunt: Café de Tol, Keijzenborgseweg 1, 7021 KP Zelhem, aanvang 11:00 uur

5-8 Nationale rally 25 jarig jubileum (zie onderstaande flyer)

De Madelief, Boomaweg 100 2553 ED Den Haag

21 Regiocafé West Coast Hogs,

Trefpunt: in overleg te bepalen, aanvang: 12:00 uur.

28 Regiocafé Road Rats,

Trefpunt: Manege Blijenberg, 's-Gravelandseweg 2a, 1381 HH Weesp, aanvang: 13:00 uur.

OKTOBER

- 6 Regiocafé Road Wolves,**
Trefpunt: Café de Tol, Keijenborgseweg 1, 7021 KP Zelhem, aanvang 11:00 uur.
- 20 Regiocafé West Coast Hogs,**
Trefpunt: in overleg te bepalen, aanvang: 12:00 uur.
- 27 Regiocafé Road Rats,**
Trefpunt: Manege Blijenberg, 's-Gravelandseweg 2a, 1381 HH Weesp, aanvang: 13:00 uur.

NOVEMBER

- 3 Regiocafé Road Wolves,**
Trefpunt: Café de Tol, Keijenborgseweg 1, 7021 KP Zelhem, aanvang 11:00 uur
- 17 Regiocafé West Coast Hogs,**
Trefpunt: in overleg te bepalen, aanvang: 12:00 uur.
- 24 Regiocafé Road Rats,**
Trefpunt: Manege Blijenberg, 's-Gravelandseweg 2a, 1381 HH Weesp, aanvang: 13:00 uur.

DECEMBER

- 1 Regiocafé Road Wolves,**
Trefpunt: Café de Tol, Keijenborgseweg 1, 7021 KP Zelhem, aanvang 11:00.
- 15 Regiocafé West Coast Hogs,**
Trefpunt: in overleg te bepalen, aanvang: 12:00 uur.
- 22 Regiocafé Road Rats,**
Trefpunt: Manege Blijenberg, 's-Gravelandseweg 2a, 1381 HH Weesp, aanvang: 13:00 uur.

1994

2019

Virago Star Club Netherlands 25 year anniversary

6-7-8 September 2019

*Live music, Ride out,
Silly Games, BBQ*

**Location: "De Madelief"
Boomaweg 100
2553 ED Den Haag**

Kosten: €60,- bij voorinschrijving tot 24-8-2019.

Daarna €65,-

Binnen slapen is €10,- p.p. extra.

Bedrag overmaken op: NL51RABO0156606704 ovv Nationale 2019.

Voor info en inschrijven: www.yccnl.nl